

Pastýřský list otce biskupa Tomáše

(Prosím, přečtěte věřícím při bohoslužbách 1. ledna 2018 nebo 7. ledna 2018)

Milé sestry, milí bratři,

pěkně Vás všechny zdravím v prvních dnech nového roku 2018 a i letos Vám stejně jako v roce minulém přeji i vyprošuji, ať po celý nastávající rok je „radost z Hospodina Vaše síla“ (srov. Neh 8,10)!

Pro letošek, kdy slavíme 25. výročí založení plzeňského biskupství, jsem právě s ohledem na tyto naše diecézní polokulatiny vybral následující motto:

„Každý, kdo se stal učedníkem království nebeského, podobá se hospodáři, který vynáší ze svého pokladu nové i staré.“ (srov. Mt 13,52)

Jistě chápete, že jako Váš biskup mám pod slovy „každý, kdo se stal učedníkem království nebeského“, na mysli především nás - katolické křesťany plzeňské diecéze. A jistě i rozumíte, že Vás chci tímto mottem, sestry a bratři, vyzvat, aby se tato slova stala pro každého jednotlivě i pro naše farní společenství skutečným programem letošního roku!

Co mám na mysli konkrétně? Za prvé Vás prosím, abyste se ve Vašich farních společenstvích ptali nejen mezi sebou navzájem, ale především Boha, co jsou ty staré dobré věci, které ve svém farním životě máte a které je třeba znovu pojmenovat a nepovažovat za samozřejmost. Naopak v radosti a vděčnosti za ně vzdát Bohu chválu. Naše chvála za dary, které dostáváme, je nesmírně důležitá! Podporuje a živí jednu z nejdůležitějších vlastností zdravě rostlého křesťana: hlubokou vděčnost vůči Bohu!

I ve vztahu k našemu duchovnímu a náboženskému životu je totiž beze zbytku pravdivé, že krásu, hloubku i nesamozřejmost mnoha vztahů a věcí jsme schopni objevit bohužel mnohdy až v okamžiku, kdy jsme je již ztratili...

Ale o výročích obecně platí, a tedy to platí i o 25. narozeninách naší diecéze, že jsou velkou příležitostí ocenit vztahy a věci a následně se z nich radovat, aniž bychom je museli ztrácet. A proto se prosím v nadcházejícím jubilejním roce ptejte: co je v naší farnosti hodnotné, čím jsme bohatí, jací lidé, jaké vztahy a věci jsou naším pokladem? Může to být soudržnost farnosti či otevřený a hluboký vztah ke knězi nebo živé modlitební společenství, ale také opravená střecha kostela a desítky dalších věcí. Jen je třeba se u toho zastavit a vzdát Bohu chválu ve vděčnosti.

Touto otázkou ale ptaní nekončí. Za druhé Vás povzbuzuji, abyste se s poctivostí a otevřeností ptali, co je třeba pro hlásání evangelia u nás dělat nově? Kde jsme u nás zapadli do stereotypu a ubíjející nudy? Čím můžeme Bohu vytvořit v naší farnosti nový prostor? Co je v životě naší farnosti při pohledu z venku nepochopitelné, nebo dokonce pohoršující? A čím by bylo dobré tyto špatné věci nahradit? Co nového přinést? Kterou věc úplně opustit a nechat ji bez náhrady?

Toto všechno jsou pro nás zásadní otázky a není vůbec jednoduché o nich hovořit, aniž by to nesklouzlo do neplodného naříkání, nelaskavého kritizování nebo jen naivního snění. Konkrétním místem, kde by ale mělo být možné si takovéto otázky klást a kam takovéto přemýšlení patří v první řadě, jsou pastorační rady, které, jak jsem rozhodl, mají vzniknout v každé farnosti do 31. května nadcházejícího roku. Očekávám od Vašich duchovních pastýřů, že Vám novou směrnicí o pastoračních radách představí a vysvětlí, jak ji budete konkrétně u Vás realizovat. S kněžími samotnými budeme o tomto také diskutovat v únoru na prvním letošním kněžském dni.

Od 1. neděle adventní jsem zřídil také pastorační radu diecéze a ujišťuji Vás, že i v ní se budeme již na prvním setkání zabývat na úrovni celé diecéze naším mottem a stejnými otázkami, které Vám nyní tímto pastýřským listem předkládám.

Aby však toto naše úsilí bylo skutečně smysluplné a požehnané, vidím jako velmi potřebné, abychom se učili klást si tyto otázky nejen ve společenství farností, ale i na osobní úrovni. A to je mým třetím tématem, které mám na srdci. Diskuse na úrovni farností může být úspěšná jen tehdy, jestliže na ni budeme připraveni svým osobním přemýšlením a otázkami, které jsme položili sami sobě: jak to mám já ve svém duchovním a náboženském životě? Co jsou vztahy a věci, které ve svém osobním životě chci vynést z prachu samozřejmosti a nasvítit nově tak, že mne povedou k vděčnosti a ke chvále Boží? Ujišťuji Vás, že každý z nás něco takového může ve svém životě objevit. Prosím vzdejme chválu a děkujme Bohu. A stejně tak přemýšlejme každý z nás, co je třeba vidět nově, co jsou věci či vztahy, které je třeba vynést na světlo Boží lásky novým způsobem, zásadně proměnit či zrušit.

Na závěr bych chtěl jako čtvrtý a zároveň nejdůležitější bod podtrhnout to, co stojí na začátku našeho letošního motta: „každý, kdo se stal učedníkem království nebeského“. Víte, ono není vůbec možno položit rovnítko mezi chozením do kostela a touhou stát se učedníkem království nebeského. Bohužel se může stát, že člověk poctivě sedí každou neděli v kostelní lavici, a přesto vůbec netouží, aby ho Bůh něco nového učil, a o Boží pedagogiku nemá vůbec žádný zájem.

A proto nás všechny zvu k tomu, abychom zcela vědomě a s co největší vnitřní touhou každý jednotlivě, ale i jako společenství během celého roku opakovali: „Hospodine, toužím být Tvým učedníkem, Tvoji učedníci. Prosím, pomoz mé malé touze“ (srov. Mk 9,24). Je jedno, kolik nám je, zda patnáct, padesát či osmdesát pět. Učedníky Božího království jsme voláni být až do své smrti, do okamžiku, kdy svého Boha spatříme tváří v tvář!

Sestry a bratři, ještě jednou vám všem vyprošuji požehnaný osmičkový rok, děkuji za Vaše modlitby i za Vaši ochotu přiložit v místní církvi ruku k dílu a těším se na setkávání s Vámi na různých místech naší diecéze.

Do nového roku Vám žehnám ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

+ Tomáš

V Plzni, dne 20. 12. 2017, č. j. 3937/2017